

Δοκμ. Ιωάννης (Ψαρράς) Διονυσιάτης

[τη πίστη](#)

του κ. Γεωργίου Θ. Μηλίτση, διδασκάλου

Ενα εύοσμο άνθος που άνθισε στο Περιβόλι της Παναγίας και ειδικότερα στο μοναστήρι του Οσίου Διονυσίου κάτω από το άγρυπνο βλέμμα και το άγιο παράδειγμα του μακαριστού ηγουμένου της Μονής παπα-Γαβριήλ είναι και ο 'Αρχιμανδρίτης παπα-Ίωάννης Διονυσιάτης, κατά κόσμον Γεώργιος Ψάρρας.

Ο Γεώργιος γεννήθηκε στο Μεσενικόλα Καρδίτσης το 1914 και ήταν ένα από τα έξι παιδιά του Χρήστου και της 'Ανδρομάχης Ψάρρα. Οι γονείς του ήταν πτωχοί αλλά εργατικοί και θεοφοβούμενοι. 'Από μικρός έβλεπε τη μητέρα του να πηγαίνει τακτικά στην εκκλησία του χωριού, να ανάβει τα καντήλια και να προσεύχεται. Πόσες φορές δεν την συνόδευσε, όταν πήγαινε, να προσευχηθεί και να ανάψει τα κανδήλια στο μοναστήρι του αγίου Δημητρίου και στο εξωκκλήσι «Παναγία»! Όταν στέκονταν μπροστά στις τοιχογραφίες του κατάγραφου καθολικού με αγία περιέργια τη ρωτούσε τι έδειχναν οι παραστάσεις που έβλεπε, κι εκείνη, αν και αγράμματη, του έδινε απαντήσεις που τον ικανοποιούσαν.

'Από μικρός μπήκε στη δούλεψη' βοηθούσε, όπως και τα άλλα του αδέλφια, τους γονείς του στις δουλειές της οικογένειας. Καθημερινά συνόδευε τον πατέρα του, όταν πήγαινε στα χωράφια που είχαν στη Νευρόπολη και στα αμπέλια, που ήταν κάτω από το χωριό. Πόση χαρά έπαιρνε, όταν κατά το τέλος Σεπτεμβρίου τρυγούσαν τα αμπέλια τους. Την περίοδο εκείνη όλο το χωριό, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες κατηφόριζαν προς τα αμπέλια και με το τραγούδι στο στόμα τρυγούσαν και μάζεβαν χωριστά τα κέρινα, τα πατίκια, τα μοσχάτα, Χώριζαν ακόμα αυτά που ήταν για κρασί από αυτά που θα κρεμούσαν για να τα έχουν για

φαγητό κατά το χειμώνα. Οι γυναίκες, όταν αργότερα πατούσαν τα σταφύλια, έπαιρναν μούστο και τον έβραζαν κι έφτιαχναν πετιμέζι μέσα στο οποίο έβαζαν λεπτές φέτες από κολοκύθι, τα ρετζέλια, η σύκα η δαμάσκηνα η κυδώνια τα οποία τα έτρωγαν κατά τις κρύες νύχτες του χειμώνα, όταν όλη η οικογένεια ήταν συγκεντρωμένη γύρω από το τζάκι κι άκουγαν τον παππού ή τον πατέρα να τους διηγείται παραμύθια με νεράιδες, καλότυχες, βασιλοπούλες και ότι άλλο η φαντασία των ελλήνων εδημιούργησε.

Ο Γεώργιος δεν διακρίνονταν μόνο για την εργατικότητά του, αλλά ξεχώριζε και για την ευφυΐά του, γι' αυτό οι γονείς του θεώρησαν καθήκον τους να τον στείλουν στο σχολείο για να μάθει γράμματα, «να ανοίξουν τα μάτια του», όπως έλεγαν. Πράγματι μετά το Δημοτικό πήγε στο Σχολαρχείο, που λειτουργούσε την εποχή εκείνη στη γενέτειρά του. Δεν μπορέσαμε να μάθουμε αν πήγε και στο Γυμνάσιο.

Στο χωριό σπάνια έρχονταν ξένοι επισκέπτες κι αυτοί κυρίως το καλοκαίρι. Οι περισσότεροι που έρχονταν ήταν χωριανοί ξενιτεμένοι οι οποίοι σε όσους πήγαιναν να τους καλωσορίσουν διηγούνταν πως περνούν στην ξενιτιά και τι βλέπουν εκεί τα μάτια τους.

Έκείνος που συγκέντρωνε σχεδόν όλους τους χωριανούς ήταν ο μοναχός Γαβριήλ που ασκήτευε στο μοναστήρι του Διονυσίου στο Άγιον Όρος. Τις αφηγήσεις του Γέροντα όλοι τις άκουγαν «με ανοιχτό το στόμα» και τερπόταν η καρδιά τους, ενώ η φαντασία τους φτερούγιζε στους απόκρυμνους βράχους, στις πλαγιές, στα διάσελα και στα δάση του Αθωνα, εκεί που ζούσαν αιωνόβιοι εξαϋλωμένοι ασκητές, με κάτασπρα μακρυά γένια που έφταναν έως τα γόνατα των ποδιών τους και ημίγυμνοι (για σκληρότερη σωματική και πνευματική άσκηση).

Ο γερο-Γαβριήλ τους έλεγε ακόμα για τις θαυματουργές εικόνες που έχει το μοναστήρι τους και τα θαύματα που κάνει το ιερό λείψανο του Προδρόμου, πολύτιμος θησαυρός του μοναστηριού τους. Στους άνδρες έδινε κομποσχοίνι και τους προέτρεπε να λένουν την ευχή, το «Κύριε Ίησού Χριστέ, ελέησόν με» στις δε γυναίκες ξύλινο σταυρουδάκι και θυμίαμα. Σταυρουδάκια μοίραζε και στα παιδιά και τα συμβούλευε να τον έχουν πάντοτε μαζί τους. Όλους τους προέτρεπε να προσεύχονται και να μη ξεχνούν να κάνουν μετάνοιες πριν κοιμηθούν.

Αυτά τα άκουγε και ο Γεώργιος κι άναψε μέσα του ο ιερός πόθος να πάει στο Άγιον Όρος, όχι για να το επισκεφθεί, αλλά για να αφιερωθεί ψυχή τε και σώματι στο Θεό. Πως όμως να πει αυτήν την επιθυμία του στους γονείς του; Ήξερε ότι δεν θα τον άφηναν να πάει να μονάσει. Ετσι πήρε την απόφαση να φύγει από το σπίτι κρυφά.

Στο μοναστήρι του Διονυσίου

Πράγματι μόλις βρήκε ευκαιρία, το 1934, έφυγε και ποιός ξέρει μετά από πόση ταλαιπωρία έφθασε στη Δάφνη απ' όπου πήρε το καΐκι και ήλθε στη Μονή του

Οσίου Διονυσίου. Τα χρόνια εκείνα η Μονή ήκμαζε πνευματικά, όπως και σήμερα, και ασκούσαν εκεί μεγάλα πνευματικά αναστήματα. Προσήλθε για να δοκιμασθεί και να γίνει, αν το επέτρεπε ο Θεός, «εν καιρώ τω δέοντι» μοναχός.

Ύαφού τακτοποιήθηκε σε δωμάτιο ζήτησε να δει τον Γέροντα Δοσίθεο, ηγούμενο της Μονής, και τον μοναχό Γαβρήλ. Πράγματι σύντομα συνάντησε τον Γέροντα της Μονής ο οποίος του έδωσε τις κατάλληλες συμβουλές και τον έγγραψε στο μοναχολόγιο σα δόκιμο. Ύαργότερα μετά την τράπεζα συνάντησε και τον συγχωριανό του μοναχό Γαβρήλ ο οποίος ήταν εκεί 24 χρόνια. Ο Γαβριήλ τον καλωσόρισε και του είπε τι πρέπει να προσέξει διότι ο μισόκαλος διάβολος θα προσπαθούσε να μαράνει τον πόθο και τον ενθουσιασμό του.

Μετά από τρία χρόνια, το 1937, ο παπα-Γαβριήλ σαν ηγούμενος του μοναστηριού, βαθύτατα συγκινημένος, έκανε την κουρά του και τον ονόμασε Ύωάννη. Στους πατρικούς λόγους του κατά την κουρά του υπενθύμισε ότι «Ύωάννης θα πει άνθρωπος του Θεού. Προσπάθησε κι εσύ να γίνεις άνθρωπος του Θεού. Να αγαπήσεις την προσευχή, τη νηστεία, την αγρυπνία. Να μισήσεις τα χρήματα, άλλωστε το μοναστήρι θα σου δίνει όλα όσα θα έχεις ανάγκη. Να διώχνεις από το μυαλό σου αμέσως κάθε απρεπή σκέψη που σου βάζει ο πονηρός και να κάνεις υπακοή όχι μόνον στους μεγαλύτερους σου αλλά και στους νεώτερους αδελφούς και πατέρας. Το ευλόγησον να είναι συνεχώς στο στόμα σου. Προσπάθησε να γίνεις με τη βοήθεια του Θεού και τις πρεσβείες της Παναγίας μας και του Προφήτου και Βαπτιστού του Κυρίου μας Ύωάννου του Προδρόμου που φέρεις το όνομά του ένσαρκος άγγελος, όπως ήταν κι αυτός. Αν κατορθώσεις να πραγματοποιήσεις όλα τα παραπάνω να είσαι βέβαιος ότι, όταν θα σε καλέσει κοντά Του ο Κύριος τον οποίο τόσο αγάπησες, την ψυχή σου θα την πάρουν άγγελοι φωτεινοί και φαιδροί και θα την οδηγήσουν στο θρόνο Του. Καλόν παράδεισο, παιδί μου».

Ο π. Ύωάννης υπήρξε ένας από τους πλέον δυναμικούς μοναχούς της Διονυσιακής ΎΑδελφότητας και υπηρέτησε τη Μονή της μετανοίας του από πολλές καίριες θέσεις. Ο Γέρο - Γαβριήλ βλέποντας το ζήλο του, την πνευματική πρόοδό του και τις ανάγκες της μονής αποφάσισε να χειροτονηθεί Διάκονος. Ετσι το 1938 χειροτονήθηκε διάκονος. Πρεσβύτερος έγινε στις 24 Ύουνίου 1943, την ημέρα που πανηγύριζε το μοναστήρι το Γενέθλιο του Ύωάννου του Προδρόμου.

Ο π. Ύωάννης, φιλομαθής καθώς ήταν, τις ελεύθερες ώρες του τις περνούσε στη βιβλιοθήκη της μονής. Τα πατερικά συγγράμματα ήταν οι αχώριστοι φίλοι του. Ο ηγούμενος βλέποντας τη μεγάλη του φιλομάθεια αποφάσισε να τον στείλει στον κόσμο για να σπουδάσει στη Θεολογική σχολή.

Ο παπα-Ύωάννης υπηρέτησε το μοναστήρι σαν ιερομόναχος για επτά χρόνια. Στις 17 Αυγούστου 1950, αφού γιόρτασε την Κοίμηση της Θεοτόκου στη μετάνοιά του, ανεχώρισε απ΄ αυτή με την ευχή του Ηγουμένου και της αδελφότητας για σπουδές. Στις σχολές που φοίτησε ήταν πρότυπο καλού, εναρέτου, φιλομαθούς και

φιλοπόνου μαθητού. Οι συσπουδαστές του πάντα τον θυμόντουσαν και προσπαθούσαν να έχουν επικοινωνία μαζί του. Όλα αυτά τα χρόνια ο π. Ίωάννης απέκτησε δεκάδες πνευματικά τέκνα τα οποία νουθετούσε και τα ενίσχυε στην προς τον Χριστό ανηφορική πορεία τους για την τελείωσή τους.

Στο γεώργιον της Βοιωτίας

Όταν ο π. Ίωάννης όταν τελείωσε τις σπουδές του στη Θεολογική Σχολή είδε ότι άνοιγαν μπροστά του δύο δρόμοι· ο δρόμος της τελείας αφιερώσεως του στον Κύριο, δηλαδή να επιστρέψει στη μετάνοιά του και ο δρόμος της Ιεραποστολής, δηλαδή να πάει σε μια Μητρόπολη και να υπηρετήσει σαν ιεροκήρυξ. Από το αδιέξοδο τον έβγαλε ο από Παραμυθίας μακαριστός Μητροπολίτης Θηβών και Λεβαδείας κυρός Δωρόθεος Βασιλάς (1957-1966) ο οποίος τον κάλεσε να εργασθεί κοντά του.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Δωρόθεος, όταν γνώρισε τον π. Ίωάννη εξετίμησε το ταπεινό του φρόνημα, τον αδαμάντινο, πράο και ακέραιο χαρακτήρα του, τον ιεραποστολικό του ζήλο και τη διαθεσή του να εργασθεί για τη δόξα της Ἐκκλησίας και γι' αυτό τον προέτρεψε να πάει κοντά του.

Ο π. Ίωάννης το κάλεσμα του επισκόπου το θεώρησε σαν κάλεσμα του Θεού και γι' αυτό πήγε στην Μητρόπολη και ανέλαβε τα καθήκοντα του Ιεροκήρυκος της Ιερᾶς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας. Βέβαια ο πόθος και η επιθυμία του ήταν να γυρίσει πίσω στη Μονή Διονυσίου και κοντά στο Γέροντά του μακαριστό Ἀρχιμανδρίτη π. Γαβριήλ Διονυσιάτη. Δύο λόγοι τον έκαναν να δεχθεί την θέση του Ιεροκήρυκος: 1. Η υγεία του, ο σκόλωψ όπως έλεγε, δεν του επέτρεπε να επιστρέψει στη μετάνοιά του διότι η Μονή Διονυσίου ήταν ένα από τα αυστηρότερα μοναστήρια του Αθωνα. Κατά την παράδοση της Μονής στην τράπεζα κανένας δεν έτρωγε κάτι το ιδιαίτερο, έστω κι αν είχε λόγους υγείας. Το παράδειγμα το έδινε πρώτος ο μακαριστός γέροντας Γαβριήλ ο οποίος έτρωγε ακριβώς το ίδιο φαγητό που έτρωγαν οι άλλοι Πατέρες, οι δόκιμοι η οι προσκυνητές. 2. Ο μακαριστός Δωρόθεος όταν είδε ότι ο π. Ίωάννης δεν αποφάσιζε να ενταχθεί στο ιεραποστολικό δυναμικό της Μητροπόλεώς του του είπε: «σε παρακαλώ έλα κοντά μου μέχρις ότου βρω κάποιον άλλον κατάλληλο κληρικό για ιεροκήρυκα· μετά πήγαινε κοντά στον Γέροντά σου». Αυτά λύγισαν τον π. Ίωάννη και δέχτηκε να πάει στη Μητρόπολη Θηβών και Λεβαδείας.

Ο επίσκοπος με πολλή χαρά τον δέχτηκε στη Μητρόπολή του και του ανέθεσε τα καθήκοντα του Ιεροκήρυκος. Η Μητρόπολη Θηβών και Λεβαδείας είναι από τις μεγαλύτερες και πολυπληθέστερες Μητροπόλεις της Ἐκκλησίας της Ελλάδος. Ο Μητροπολίτης αφού τον κατατόπισε για το τι προβλήματα μπορεί να συναντήσει κατά την εκτέλεση της ιερᾶς αποστολής του, του έδωσε την αρχιερατική του ευχή για γόνιμη και πολύκαρπη πνευματική εργασία.

Ο π. Ίωάννης δεν καθυστέρησε, αμέσως άρχισε το πνευματικό του έργο. Ἀφού

συνεννοήθηκε και με τους άλλους πατέρες που εργαζόταν στον ίδιο αμπελώνα ρίχτηκε στον αγρό του Κυρίου για να εργαστεί.

Έργαστηκε με νεανικό ζήλο και παρά το επισφαλές της υγείας του περιόδευε όλην την Μητρόπολη, όπου λειτουργούσε, κήρυττε, εξομολογούσε, νουθετούσε και γενικά έκανε το καθήκον του με αυταπάρνηση, ταπείνωση και χωρίς διατυμπανισμούς.

Δεν άργησε να κατακτήσει τις καρδιές των πιστών της Μητροπόλεως. 'Από παντού τον ζητούσαν να πάει να κηρύξει, να εξομολογήσει και να αγιάσει τους πιστούς. Την εποχή εκείνη η μετακίνηση ήταν για όλους δύσκολη, γινόταν μόνο με τα λεωφορεία του ΚΤΕΛ, αυτά χρησιμοποιούσε και ο π. Ιωάννης για να πάει στα διάφορα χωριά όπου μετέφερε την ευλογία του 'Επισκόπου και το λυτρωτικό μήνυμα του Ευαγγελίου.

Οπως μας ανέφεραν χριστιανοί που τον γνώρισαν και ξαπόστειναν στο πετραχήλι του, επειδή ο ελεύθερος χρόνος του ήταν ελάχιστος αναγκάζονταν να πηγαίνουν στο πρακτορείο του ΚΤΕΛ, απ' όπου έπαιρνε το λεωφορείο για να πάει στο καθήκον του, για να τον συμβουλευθούν. Πάντα στο ένα χέρι του κρατούσε την τσάντα και στο άλλο την ομπρέλα του.

Ο π. 'Ιωάννης γνώριζε τη μεγάλη ωφέλεια που έχουν για την ανάπτυξη του θρησκευτικού φρονήματος οι κύκλοι μελέτης της Αγίας Γραφής και τα Κατηχητικά, γι' αυτό εργάστηκε πολύ να αναπτυχθούν σε όλες τις ενορίες, ακόμα και στις πιο μικρές. Μια φορά την εβδομάδα στο κτίριο της Ο.Χ.Ε.Λ. συγκέντρωνε τις κυκλάρχισσες και τις έκανε το φροντηστήριο για το πως θα παρουσιάσουν το μάθημα στους κύκλους που θα κάνουν. Στο κτίριο αυτό δεχόταν τα πνευματικά του παιδιά, που ήταν πάρα πολλά, για να τα νουθετήσει, να τα εξομολογήσει και να τα δώσει σωστές κατευθύνσεις. Δεν άργησε να συγκεντρωθεί γύρω του ένας μεγάλος αριθμός χριστιανών οι οποίοι τον είχαν για πνευματικό τους πατέρα και καθοδηγητή τους.

Μαρτυρίες πνευματικών του τέκνων

Ένδιαφέρουσες μαρτυρίες για το πως εργαζόταν ο μακαριστός π. 'Ιωάννης μας δίδουν πνευματικά του τέκνα τα οποία με μεγάλη ευχαρίστηση μας σκιαγράφησαν την προσωπικότητα και το πνευματικό του έργο στον αμπελώνα του Κυρίου.

Ο π. Δημ. Φάππας, εφημέριος του Ι. Ν. Αγίου Γεωργίου 'Αράχωβας αναφέρει για τον μακαριστό π. 'Ιωάννη: «Τον αείμνηστο π. 'Ιωάννη, Ιεροκήρυκα και Πνευματικό της Ι. Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, εγνώρισα κατά την εις Πρεσβύτερον χειροτονία μου. Μου έκανε εντύπωση από την πρώτη στιγμή που τον είδα. Εκτοτε είχαμε τακτική επικοινωνία τόσο όταν ερχόταν ως Ιεροκήρυξ και Λειτουργός εις την πρώτη μου ενορία, την Πέτρα Λεβαδείας, όσο και κατά τη συμμελέτη της Αγίας Γραφής εις Λεβάδειαν, καθώς και αργότερα που έγινα, ως συνταξιούχος, εφημέριος στην 'Αράχωβα. Ο π. 'Ιωάννης είχε πολλά χαρίσματα και αρετές. Είχε

απλότητα και ακακία μικρού παιδιού, ήταν άτυφος και απονήρευτος, ακόμη ευλαβέστατος λειτουργός, απλούς και κατανοητός στα κηρύγματά του, ακόμη και από τα μικρά παιδιά. Τα κηρύγματά του ήταν πάντα Χριστοκεντρικά. Όταν έφυγε από τη Μητρόπολή μας, ως συνταξιούχος, είπε μεταξύ άλλων στο πολυπληθές εκκλησίασμα αποχαιρετώντας το: «σας αγάπησα πολύ και σας εκήρυξα ανόθευτο το Ευαγγέλιο».

Ως πνευματικός πολλούς ανέπαυσε κάτω από το επιτραχήλιό του, τόσο κατά την εξομολόγηση, όσο και τας κατ' ιδίαν συζητήσεις· ήτο «ταχύς εις το ακούσαι και βραδύς εις το λαλείν». Έπιθυμούσε κυρίως την εν Χριστώ οικοδομή, τόσον του ιερέως, όσο και των πιστών. Αυτό μπορεί να το διαπιστώσει κανείς και στα μικρά μεν αλλά πνευματικότερα βιβλία που έγραψε. Έτσι γνωρίσαμε τον π. Ίωάννη, απλούν, άτυφον και απονήρευτον. Να έχουμε την ευχή του».

Η κ. Γαρ. Στραγ. γράφει: «Συνδέθηκα περισσότερο με τον π. Ίωάννη σαν κατηχήτρια και κυκλάρχισσα, επειδή ήταν υπεύθυνος στον κύκλο των στελεχών. Τα θέματα που μας παρέδιδε είχαν βάθος και πνευματικότητα. Κάτω από το πετραχήλι του ξεκουράσθηκαν και σώθηκαν πολλές ψυχές. Δεν ενδιαφερόταν μόνο για την πνευματική μας πρόοδο, τα προσωπικά μας προβλήματα αλλά και τα οικογενειακά. Όταν πήρε τη σύνταξή του εγκαταστάθηκε μόνιμα στην Αθήνα και ερχόταν στη Λεβαδειά για να εξομολογεί τα πνευματικοπαίδια του. Αργότερα που η υγεία του δεν του επέτρεπε να έρχεται στην πόλη μας πηγαίναμε εμείς στην Αθήνα. Δε θα ξεχάσω τη χαρά που αισθανόταν όταν μας έβλεπε και επειδή τον διέκρινε η φιλοξενία μας ετοίμαζε τράπεζα. Και στην Αθήνα τον εκτιμούσαν και τον αγαπούσαν. Οι τσέπες του πάντα ήταν γεμάτες καραμέλες για τα μικρά παιδιά. Είχε έμπρακτη αγάπη προς όλους: γνωστούς, συγγενείς, πνευματικά παιδιά και προς τους γονείς του, που διακόνησε και περιέθαλψε μέχρι το τέλος της ζωής τους. Πιστεύω ότι ο Θεός θα τον έχει κατατάξει μετά τω αγίων και των δικαίων. ...»

Η κ. Άναστ. Μπογ. σημειώνει: «Τον π. Ίωάννη, τον γνώρισα μέσω μιας φίλης μου που πήγαινε στον κύκλο. Μια μέρα αποφάσισα να πάω κι εγώ μαζί με δυό άλλες γειτόνισσές μου. Κάθε φορά γυρίζαμε κατενθουσιασμένες με τα όσα είχαμε ακούσει. Έν τω μεταξύ είχαν μεγαλώσει και τα παιδιά μας· είχαμε και οι τρεις από δύο αγόρια στην ΣΤ΄ Δημοτικού και Α΄ Γυμνασίου. Σκεφθήκαμε να πούμε στον π. Ίωάννη να φτιάξουμε ένα κατηχητικό και στη γειτονιά μας που δεν είχε. Προσφέρθηκα να διαθέσω το σαλόνι του σπιτιού μου. Ο π. Ίωάννης το δέχθηκε με πολλή χαρά και τα παιδιά ήταν την πρώτη μέρα 10. Κάθε εβδομάδα είχαμε και νέα παιδιά στην ομάδα. Πολύ σύντομα συγκεντρώθηκαν γύρω στα 70 παιδιά κι ο π. Ίωάννης αναγκάστηκε να τα χωρίσει σε τρεις ομάδες, δηλαδή: Δημοτικού, Γυμνασίου και Λυκείου. Οι μητέρες των παιδιών, μετά από προτροπή του, φτιάχναμε γλυκά, κουλουράκια, κέικ ... για τα παιδιά των ομάδων. Τα παιδιά ήταν

ξετρελαμένα με το όλο πρόγραμμα και το φιλικό περιβάλλον. Το ευχάριστο είναι ότι τα παιδιά δέθηκαν με φιλία μεταξύ τους η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Μια φορά που πλησίαζαν οι 'Αποκριές μου λέγει:

- Όλα τα παιδιά θα ξεφαντώσουν στις καφετέριες και στα διάφορα πάρτυ τα δικά μας παιδιά έτσι θα τα αφήσουμε;

- Οτι νομίζετε, πάτερ, του λέγω.

-Σκέφτηκα να τα βάλουμε να παίξουν ένα σκετς και σεις οι μανάδες να ετοιμάσετε μερικές λιχουδιές για να χαρούν κι αυτά με ένα πιο αγνό τρόπο.

Ετσι κι έγινε. Το πόσο χάρηκαν τα παιδιά κι εμείς οι γονείς μαζί τους δεν περιγράφεται. Όταν αργότερα μερικά παιδιά τελείωσαν το Λύκειο κι έφυγαν από τη Λεβαδειά δεν έβλεπαν την ώρα να έρθουν έστω και για λίγο για να τον συναντήσουν.

Τα παιδιά που πέρασαν στην 'Αθήνα ερχόντουσαν κάθε Σάββατο για να παρακολουθήσουν το μάθημα και να βρεθούν μεταξύ τους. Όταν αργότερα τα παιδιά αυτά έκαναν οικογένειες ο π. 'Ιωάννης δεν παρέλειψε να βρεθεί στους γάμους τους και να ευλογήσει τα στέφανα. Ευχαριστούμε το Θεό, που στις δύσκολες στιγμές μας, μας έστειλε αυτόν τον άγιο άνθρωπο για να στηρίξει εμάς και τα παιδιά μας».

Στόχος του

Ο στόχος του π. 'Ιωάννου σ' όλη του τη μακροχρόνια διακονία στον αμπελώνα του Κυρίου, όχι μόνο στη Βοιωτία αλλά κι όπου αλλού εργάσθηκε αργότερα, ήταν να συνδέσει τους πιστούς με το Χριστό και την 'Εκκλησία Του. Ποτέ δεν επεδίωξε να αποκτήσει οπαδούς. Όλους τους πιστούς που κατέφευγαν σ' αυτόν τους τόνιζε ότι πρέπει να συνδεθούν με τον Κύριό μας και την 'Εκκλησία του και προς τα εκεί πάντα τους κατηύθυνε.

Εκτός από το Θείον Κήρυγμα ο π. 'Ιωάννης εκαλλιέργησε και το γραπτό Θείο Λόγο. 'Εξέδωσε πέντε βιβλία, μικρά μεν στον όγκο αλλά πνευματικά, μεστά και κατανοητά στο περιεχόμενό τους. Οι τίτλοι των βιβλίων του είναι: 1) Ο πνευματικός καταρτισμός του ιερέως, 'Αθήνα 1974. 2) Το πρόβλημα του εκκλησιασμού των πιστών, Λεβάδεια 1974. 3) 'Ιωάννης ο της Δομβούς, Λεβάδεια 1974. 4) Η εν Κυρίω χαρά ως πνευματικό πρόβλημα εν τη προσωπική ζωή του Λειτουργού Ιερέως και οι προϋποθέσεις αυτής, (ανάτυπο από το περιοδικό «'Εφημέριος») 'Αθήνα 1974.

Όταν οι δυνάμεις του άρχισαν να τον εγκαταλείπουν υπέβαλε την παραίτησή του από τη θέση του Ιεροκήρυκα και ανεχώρησε για την 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών. Κάθε καλοκαίρι δεν παρέλειπε να ανεβαίνει στη γενέτειρά του, τον Μεσσηνικόλα Καρδίτσης. 'Εκεί κάθε Κυριακή, με την άδεια του οικείου 'Επισκόπου λειτουργούσε και κήρυττε τον Θείο Λόγο. Όλοι οι συγχωριανοί του τον καμάρωναν και δόξαζαν το Θεό που έβγαλε από το χωριό τους έναν τέτοιο άγιο κληρικό και γι' αυτό

έτρεχαν να πάρουν την ευχή του όταν τον συναντούσαν.

Στις 5 Φεβρουαρίου του 2007 σε ηλικία 93 ετών παρέδωσε την αγία του ψυχή στα χέρια φωτεινών αγγέλων οι οποίοι την οδήγησαν στο θρόνο του Θεού, από τα χέρια του οποίου περιμένει «τον της δικαιοσύνης στέφανον».

Η ταφή του έγινε στην πολυαγαπημένη του Λεβαδειά και συγκεκριμένα στον αύλειο χώρο του Ιερού Ναού του Αγίου Γεωργίου. Τον άγιο Γεώργιο ο μακαριστός π. Ιωάννης τον θεωρούσε μαζί με τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο προστάτη του διότι το όνομά του έφερε σαν βαπτιστικό. Έτσι τα πολυάριθμα πνευματικά του τέκνα έχουν τη δυνατότητα να πηγαίνουν στον τάφο του, να του ανάβουν κεράκι, να προσεύχονται για την ανάπαυση της ψυχής του, να ζητούν την ευχή του και να θυμούνται τα διδάγματά του, τις συμβουλές και τις προτροπές του.

Του εκ Μεσενικόλα Καρδίτσης Διονυσιάτου Ιερομονάχου π. Ίωάννου Ψάρρα που διηκόνησε σαν Ιεροκήρυκας και πνευματικός σποριάς στη Βοιωτία είη αιωνία η μνήμη.

<http://agiameteora.net>

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr